

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 20 maja 2024 r.

Pozycja 115

POSTANOWIENIE z dnia 26 stycznia 2024 r. Sygn. akt Ts 145/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski – przewodniczący
Jarosław Wyrembak – sprawozdawca
Zbigniew Jędrzejewski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 24 maja 2023 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej B.S.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 30 czerwca 2022 r. (data nadania) B.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, zakwestionował zgodność art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a i art. 104 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o kierujących pojazdami (Dz. U. z 2017 r. poz. 978, ze zm.) w zakresie, w jakim wyłączają „spod kontroli organów administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym oraz Sądów Administracyjnych w postępowaniu sądowo-administracyjnym możliwość oceny i weryfikacji merytorycznej orzeczenie lekarskie lekarza orzecznika WORD stwierdzające istnienie przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami w ramach uznania administracyjnego i luzu decyzyjnego, lecz obliguje organ administracji publicznej do wydania decyzji cofającej posiadane przez osobę kierującą uprawnienie do kierowania pojazdem na podstawie art. 103 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy z 5.01.2011 r. (Dz. U. z 2017 r. poz. 978), która ma charakter decyzji związanej treścią orzeczenia lekarskiego i wyłącza uznanie administracyjne”, z art. 2 i art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 30 sierpnia 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 19 września 2022 r.) skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi przez: poinformowanie, czy od wskazanego w skardze konstytucyjnej ostatecznego orzeczenia został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia (wraz z czterema kopiami); doręczenie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem: wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 8 grudnia 2021 r. (sygn. akt

[...] oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w G. z 19 września 2018 r. (sygn. akt [...]), koperty, w której doręczone zostało orzeczenie NSA z 8 grudnia 2021 r., decyzji (wraz z czterema kopiami) Prezydenta Miasta Z. z 1 marca 2018 r. (znak [...]) oraz Samorządowego Kolegium Odwoławczego z 19 kwietnia 2018 r. (znak [...]); doręczenie trzech odpisów skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami, pod rygorem ujemnych skutków procesowych.

W piśmie procesowym z 26 września 2022 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do powyższego wezwania, składając odpowiednie dokumenty.

3. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 19 stycznia 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 8 lutego 2023 r.), na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, skarżący został wezwany do usunięcia braków formalnych skargi przez wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego zawarte w podanych wzorcach kontroli oraz w jaki sposób zostały naruszone, a nadto uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanych przepisów ustawy ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego przez powołanie argumentów lub dowodów na poparcie podniesionych zarzutów pod rygorem wydania postanowienia o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W piśmie procesowym z 15 lutego 2023 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do powyższego wezwania, ale go nie wykonał, ponieważ pismo częściowo stanowiło kopię treści skargi konstytucyjnej, a ponadto powołał w nim nowe wzorce kontroli, tj. art. 30 oraz art. 32 Konstytucji.

Następnie w piśmie procesowym z 19 kwietnia 2023 r. (data nadania) skarżący ponownie odwołał się do nowych wzorców kontroli wskazanych w piśmie z 15 lutego 2023 r. oraz złożył do akt sprawy dodatkową dokumentację dotyczącą stanu jego zdrowia.

4. Postanowieniem z 24 maja 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 13 czerwca 2023 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze. W uzasadnieniu stwierdził, że: skarżący nie usunął braków formalnych skargi, jedno ze złożonych pism o usunięciu braków formalnych wniesiono po upływie terminu, złożona skarga stanowi polemikę z treścią wydanego w sprawie orzeczenia ostatecznego, jeden z kwestionowanych przepisów nie stanowił podstawy wskazanego w skardze orzeczenia ostatecznego oraz że skarżący powołał nowe wzorce kontroli konstytucyjnej po upływie terminu wniesienia skargi konstytucyjnej.

5. W piśmie z 20 czerwca 2023 r. (data nadania) skarżący wniósł zażalenie na postanowienie Trybunału o odmowie nadania skardze dalszego biegu, w którym oprócz obszernego opisu przebiegu postępowania nie tylko w przedmiocie odebrania mu uprawnień do kierowania pojazdami, lecz także o ubezwłasnowolnienie oraz powielenia zarzutów co do sporządzonej przez biegłego lekarza opinii stwierdził m.in., że:

- złożona skarga spełnia przesłanki określone w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK;
- przedstawiona argumentacja nie była powołaniem nowych wzorców kontroli, lecz rozwinięciem podstaw wniesionej skargi konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Po rozpoznaniu złożonego zażalenia Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i nie zasługują na uwzględnienie.

W orzecznictwie Trybunału wielokrotnie podkreślano, że zażalenie na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej powinno dotyczyć podstaw, na których odmowa ta była oparta, ponieważ przedmiotem postępowania zażaleniowego jest ustalenie ich prawidłowości. W niniejszej sprawie Trybunał odmówił nadania skardze dalszego biegu, wskazując na istnienie ku temu szeregu podstaw: po pierwsze, skarżący nie usunął braków formalnych skargi, po drugie, jedno ze złożonych pism w sprawie usunięcia braków wniesiono po upływie terminu, po trzecie, złożona skarga stanowi polemikę z treścią wydanego w sprawie orzeczenia ostatecznego, po czwarte, jeden z kwestionowanych przepisów nie stanowił podstawy wskazanego w skardze orzeczenia ostatecznego oraz po piąte, skarżący powołał nowe wzorce kontroli konstytucyjnej po upływie terminu wniesienia skargi. Formułując zarzuty przedstawione w zażaleniu, skarżący nie zdołał skutecznie podważyć podstaw odmowy, w szczególności dlatego, że nie odniósł się wprost do każdej z nich. Zażalenie nie wnosi też do rozpatrywanej sprawy żadnych nowych merytorycznych argumentów.

3. Zasadniczą podstawą odmowy nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej było to, że skarżący nie usunął braków formalnych skargi, ponieważ nie wskazał naruszonych konstytucyjnych wolności lub praw zawartych w podanych wzorcach kontroli, sposobu ich naruszenia ani nie uzasadnił podniesionych zarzutów.

Po ponownym przeanalizowaniu akt niniejszej sprawy Trybunał podtrzymuje wnioski zawarte w zaskarżonym postanowieniu. W treści skargi bowiem skarżący wskazał na niezgodność kwestionowanych przepisów z art. 2 i art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji, nie określając, w jaki sposób zostały naruszone jego prawa. W uzasadnieniu skargi opisał jedynie stan faktyczny sprawy i wielokrotnie wskazywał na nieprawidłowości powstałe w procesie wydawania przez biegłego opinii lekarskiej.

W piśmie z 15 lutego 2023 r. skarżący wskazał na naruszenie art. 30, art. 32, art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji oraz określił naruszone w tych przepisach prawa, jednak pominął art. 2 Konstytucji. Powołał więc nowe wzorce, których nie podawał w złożonej skardze: art. 30 oraz art. 32 Konstytucji. Nie wykonał przy tym obowiązku wskazania sposobu naruszenia przysługujących mu praw podmiotowych ani uzasadnienia przedstawionych zarzutów, ponieważ przedstawiona w skardze oraz w piśmie usuwającym jej braki argumentacja stanowi w zasadzie polemikę z wydaną opinią biegłego lekarza i rozstrzygnięciami podjętymi przez sądy oraz dotyczy w istocie płaszczyzny stosowania prawa.

Na marginesie należy wskazać, że dla wykazania naruszenia zasady równości konieczne jest wskazanie grupy podmiotów, wykazujących tę samą cechę relewantną, w obrębie której dochodzi do dyskryminacji lub uprzywilejowania. Tego skarżący nie uczynił.

Niezrozumiałe jest wreszcie – w świetle treści złożonych pism – twierdzenie skarżącego, że pismo o usunięciu braków stanowi rozwinięcie podstaw wniesionej skargi konstytucyjnej, skoro w większości jest ono kopią jej treści.

Z tych względów wniesiona skarga nie spełniła wymogów określonych w art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK, ponieważ mimo wezwania skarżący nie usunął jej braków formalnych, wniesione zaś zażalenie nie podważyło tego ustalenia.

4. Kolejnymi powodami odmowy nadania skardze dalszego biegu były: wniesienie jednego z pism o usunięciu braków formalnych skargi po upływie terminu oraz ustalenie, że jeden z kwestionowanych przepisów nie stanowił podstawy wskazanego w skardze orzeczenia ostatecznego.

W zażaleniu skarżący w ogóle nie odniósł się do podstaw odmowy nadania skardze dalszego biegu. W związku z tym Trybunał Konstytucyjny podtrzymał stanowisko zajęte w postanowieniu z 24 maja 2023 r.

5. Uzasadniając odmowę nadania skardze dalszego biegu, Trybunał wskazał następnie na to, że złożona skarga stanowi polemikę z treścią wydanego w sprawie orzeczenia ostatecznego.

Skarżący podniósł w złożonym zażaleniu, że niesłusznie odebrano mu prawo jazdy, mimo że nie spowodował żadnego wypadku, jedynie w oparciu o treść nieprawidłowej opinii biegłego lekarza. Jednocześnie cały czas pomija fakt, że w jego sprawie wydano dwie opinie, a wskazywana przez niego niekorzystna opinia została zweryfikowana merytorycznie przez Instytut Medycyny Pracy i Zdrowia Środowiskowego.

W ocenie Trybunału przedstawiona w zażaleniu argumentacja nadal sprowadza się do kwestionowania treści opinii biegłego oraz orzeczenia wydanego w sprawie. Przypomnieć w tym miejscu należy, że Trybunał nie jest „sądem faktów” czy „trzecią instancją”, uprawnioną do kontroli ustaleń faktycznych sądów powszechnych w sprawach indywidualnych.

6. Na koniec Trybunał wskazał, że skarżący powołał nowe wzorce kontroli konstytucyjnej po upływie terminu wniesienia skargi.

Wbrew temu co twierdzi skarżący, w treści skargi powołuje się on tylko na niezgodność kwestionowanych przepisów z art. 2 i art. 45 ust. 1 oraz art. 78 Konstytucji. Dopiero w piśmie z 15 lutego 2023 r. wskazuje na naruszenie art. 30, art. 32, art. 45 ust. 1 i art. 78 Konstytucji, pomijając przy tym art. 2 Konstytucji. Nadto Trybunał zauważył niekonsekwencję skarżącego, ponieważ w dalszej części wskazanego pisma ponownie domaga się on stwierdzenia niezgodności kwestionowanych przepisów z art. 2 i art. 45 ust. 1 oraz art. 78, nie uwzględniając wzorców wynikających z art. 30 i art. 32 Konstytucji.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.